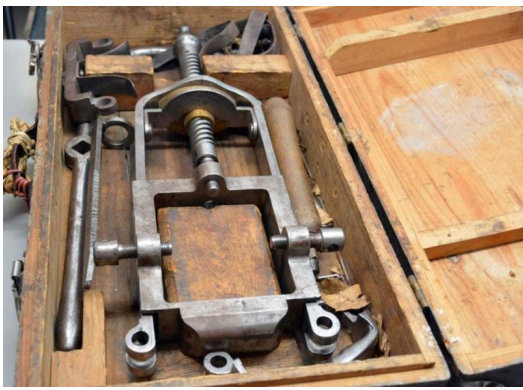

Llicència per agarrotar

Salvador Puig Antich i George Welzel van ser els dos últims reus a qui es va donar mort amb el sistema del garrot

Un dels garrots que es feien servir per ajusticiar i que es conserva al Tribunal Suprem EPA.

Entre els anys 1949 i 1974 el sistema judicial espanyol va executar 53 persones. Els reus havien estat condemnats a mort en processos instruïts per tribunals ordinaris o per la justícia militar, en els temuts consells de guerra. D'aquestes 53 persones, només una va ser executada per un pilot d'afusellament, la resta van trobar la mort assegudes en una cadira i amb el coll atrapat dins una macabra estructura de ferros, coneguda com a garrot.

Les execucions sumaríssimes pel mètode del garrot les duïen a terme uns personatges a qui el sistema reconeixia, eufemísticament, com a executors de sentències. Des del 1948, els quatre botxins que van estar en actiu fins a l'abolició de la pena de

mort van ser Bernardo Sánchez Bascañana, Vicente López Copete, Antonio López Guerra i José Moreno Moreno. Aquest últim va dur a terme una sola execució; Bernardo Sánchez, 13; López Copete, 14, i el que va tenir un expedient més extens va ser López Guerra, amb un total de 24 execucions.

El 2 de març del 1974, a més de Salvador Puig Antich, es va executar, a la presó de Tarragona, el ciutadà alemany George Michael Welzel, que aleshores es considerava erròniament que era polonès i que responia a la identitat de Heinz Chez. A la presó de Barcelona, la "feina", tal com en deien els botxins de l'acció d'executar, la va dur a terme López Copete, i a Tarragona hi va acudir Moreno.

Es dona la circumstància que el botxí de Welzel va tenir, com a única actuació, aquesta execució. Va assumir el càrrec d'executor de l'Audiència de Sevilla a la mort de Bernardo Sánchez, el 1972, amb un càlcul erroni que, davant la imminència de la fi del règim i la pràctica desaparició de les execucions, no hauria de treballar mai. Quan el van avisar per anar a Tarragona es va resistir, en l'execució que va dur a terme Welzel va patir en desmesura per la falta de perícia en l'ús del garrot.

El cert és que els càlculs de Moreno no eren erronis. Quan aquest home va assumir el càrrec, a l'Estat espanyol feia sis anys que no s'executava al garrot cap pres. S'havia suavitzat l'aplicació de la pena de mort, en el marc d'una estratègia del règim dictatorial per mostrar una cara menys dura, i l'última execució havia estat la d'un soldat condemnat per assassinat i que va ser afusellat el 1972.

El gran nombre d'indults que s'anaven donant va fer pensar que en el cas de Salvador Puig Antich el règim també acabaria concedint el perdó, però no va ser així. A més, es va afegir a la seva execució la de Welzel, que havia matat a trets un guàrdia civil. Fent les dues execucions al mateix dia s'equiparava Puig a un delinqüent i se'l despullava de la seva vessant política.

El mateix dia que el consell de ministres de Franco va confirmar aquestes dues penes de mort, les dues últimes dutes a terme amb garrot, es va perdonar la vida a un guàrdia civil que havia matat un superior per una qüestió de gelosia. Aquí sí que hi va haver indult.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 02-03-2024, Pàgina 25

-El Punt Avui. Nacional 02-03-2024, Pàgina 25

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/2392372-licencia-per-agarrota.html>